

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructio practica ...

Svccinctam Doctrinarum Asceticarum Svmmam Comprehendens - Quam
ad majorem omnium in Ascési proficere cupientium utilitatem ac
subsídium

Lohner, Tobias

Dilingæ, 1685

§. 6. De Consuetudine.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48214](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48214)

rat, quando digniori parti prius inserviebat. Nobis autem convenientibus in unum (ut verbis Apostoli utar) jam non est Dominicam cœnam manducare ; panem quippe cœlestem nemo est, qui requirat, nemo qui tribuat : nihil de scripturis, nihil de salute agitur animarum, sed nugæ, & risus, & verba proferuntur in ventum. Neque dicas, si caritatem, affabilitatem, ac discretionem requirere, ut quasi astulti, seculares capiamus, nam, ut idem Sanctus rectè advertit, ista caritas caritatem destruit, hæc discretio discretionem confundit ; quæ enim caritas est, carnem diligere ; & spiritum negligere ? quæve discretio, totum dare corpori, & animæ nihil ? Hæc tota S. Bernardi doctrina non modicè confirmatur ex eo, quod Taulerus memorat, nimirum Christum insigni cupiam DEI servo apparuisse, & septem quærelas adversus Religiosos magno animi sensu deposuisse, inter quas secunda erat, quòd omnes illorum congressus & colloquia vanis ineptisque narratiunculis extrahantur, de ipso autem & cœlestibus altissimum semper sit silentium.

§. VI.

De Consuetudine.

I. Est habitus ex frequentatis actibus generatus, conferens facilitatem operandi ; de qua sequentia Ascetæ specialiter sunt notanda.

II. Primum est, ut bene cognoscat astum Dæmonis, quo homines in consuetudinem solet inducere, quem quidem astum S. Gregorius sequentibus verbis indicat ; Antiquus hostis prius quasi consulens, blanda
ad

ad animum loquitur : Sed cùm semel delectationis infixit , violentiâ post consuetudinem penè insolubiliter innodatur.

III. Alterum est, ut solidum sciat modum, eque modi pravas consuetudines curandi , qui quidem in duabus præcipuè industrijs consistit. Prior est, ut difficultatis opinionem tollat, eumque in finem doctrinam S. Chrysostomi proponat dicentis: Quamdiu in fornace voluptatum consistit, etiamsi exemplis abundet infinitis, ipsi res esse supra vires apparet: cæterum si vel leviter illinc cœperit egredi, identidem procedens vim ignis à tergo relinquit, videtque ante se, & ad pedes propemodum viam roscidam, atque eximie facilitatis. Posterior est, ut S. Augustini monitum observet sic ad Aurelium scribentis de ebrietatis consuetudine tollenda: Non asperè, quantum existimo, non duriter, non modo impetuoso ista tollantur: magis docendo, quam jubendo: magis monendo, quam minando: sic enim agendum est cum multitudine peccantium. Severitas autem exercenda est in peccata paucorum. Sic S. Bernardus grandi peccatori suadens, ut primùm ad honorem SS. Trinitatis per triduum abstineret, post unum diem ad honorem B. V. adjiceret, effecit, ut ultro diceret: Nolo amplius diurnas, sed perennes cum DEO inducias inire.

IV. Tertium est, ut indicia emendatæ consuetudinis cognoscere studeat, quorum primum est, minorem inclinationem sentire ad objectum consuetudinis, juxta illud Psalmistæ: Exercitatus sum, & defecit paulisper Spiritus meus. In quæ verba S. Gregorius commentans sic loquitur: Quid est Spiritus meus, nisi Spiritus hominis, videlicet Spiritus electionis: & quia per

per occultam gratiam ad DEI amorem, desuper temperatâ mensurâ proficimus, quantò nobis quotidie de DEI Spiritu virtus crescit, tantò Spiritus noster deficit. Qui Spiritus erroris, quia non subito penitus à nobis amputatur, bene paulisper defecisse perhibetur. Secundum signum est, positivam ad illud objectum difficultatem sentire, nam teste S. Macario, affectuum carentia paratus est status animæ, secundum quem difficulter movetur anima erga malitiam. Tertium, tentationibus facilè resistere; hoc enim proprium est perfectorum, ut ab omni Diabolica impugnatione securi, absque ullo labore & difficultate vitia carnis vel respiciant, vel abscondant. Quartum, naturalem quandam nauseam & horrorem erga illa objecta experiri; quemadmodum enim solis lumen sanum oculum ad seipsum pertrahit, sic DEI cognitio puram mentem, per caritatem naturaliter ad seipsum allicit, teste S. Maximo. Quintum, moralem quandam impossibilitatem sentire, & dicere posse cum S. Paulo: Certus sum, quia neque mors, neque vita &c. neque alia creatura poterit nos separare à charitate DEI.

§. VII.

De Societate.

I. Est aliquorum conjunctio ob commodiorem usum, & quæstum uberiolem contracta; de qua Sequentia Ascetæ sunt scienda.

II. Primum est, ut bene cognoscat commoda & fructus, qui ex Societate hauriuntur, eumque in finem sententiam S. Gregorij ob oculos habeat dicentis: Pensate, quæso, ubi erit patientia, si deest, quod tolleretur? Ego Abel esse non suspicor, qui Cain non habuerit.